

163 EN RIGTIG BADDARE.

Saima n:o 50 12. XII 1844

Den olyckligt celebra Ankarström framställes för en obekant med de orden: »den der må du tro, är en riktig baddare». Samma rekommendation kan med skäl gifvas den på sednaste tid ryktbar blefna Insändaren i Åbo Tidning, den som anser lyckligast, att Finnarne få dela Chippevays och Irokesernas öde, d. ä. att de förgås till sista man »sammt mit» språk och nationalitet. Han har ännu en gång uppträdt i

10 nämnda blad för att oförgripligen förklara, att denna hans önskan är den mest patriotiska, och att dess rättmätighet ännu icke blifvit vederlagd af de Tidningar, som i saken yttrat sig. Till yttermera visso härå åberopar han sitt akademiska betyg, som lärar bevittna, att han är en »förståndig» man. Ehuru han käckt förmodar sanningslöshet hos Saimas redaktion, vilja vi icke draga denna hans försäkran i tvifvelsmål. Men då han sjelf funnit nödigt uppte bevis på sin förståndighet, hade det varit väl, om han kunnat prestera dem af annat slag än examensbetyg. Ty lexor glömmas ännu lättare än de läras, och ingen

20 kan vara säker, att Ins. har allt det förstånd i behåll, hvaraf han kunde fagna sig, då han lemnade Universitetet. Emellertid är det glädjande att se, att äfven han anser förstånd för en vara, hvaraf något hvar bör ega en portion. Något deraf hos honom kan man också misstänka af handgreppet att kalla all ifver för Finska språket »omstörtningebegär» och deraf, att han blyges nämna sitt namn.

164 KAN EN DUGLIG TIDNING I LANDET UPPSTÅ?

Saima n:o 50 12. XII 1844

Småsinnet, för hvilket allt öfver den egna ringa tillvaron är en omöjlighet, har äfven slagit sig ned öfver denna fråga, afvexlande med äcklig sjelfupphöjelse och förtydning af förhållandena. Man må tusende gånger lägga samma småsinne dess litenhet för ögonen, den kan dock lika ofta ropa till allmänheten: ser du något större? och flertalet af denna allmänhet, som hört dessa stora ord i decennier, lärar väl tveka, om något större och bättre kan finnas på jordens rund. I detta förhållande till allmänheten stå landets Tidningar. Man hörer dem

40 gifva gråtmilda försäkringar om sina ädla syften, djerft förklara det mest betydelselösa plockgods än för resonnerande artiklar, än för verldsvigtiga »reciter», åberopa utländska annonsblad, hvilka dem till stor tillfredsställelse fallit dem i händerna, sådana som de sjelfva ansett vara produkter af tryckeriernas sättare, försäkrande: den utländska tidningspressen är alldeles maken till H. T. till M. B. till B. T. o. s. v. Och faller någon gång en skymt af ruelse öfver dem, så är hvarje svepskäl, ja outrantsakliga förhållanden, hvilka de icke ens våga nämna, i deras händer ett bevis, att någon dugligare Tidningspress i landet icke

50 kan uppstå, d. ä. ett bevis på deras egen öofverräfflighet.

Ett bland dessa försök att slå bort frågan om något bättre än den dagliga vattvällingen läses i Helsingfors Tidningar för den 21 Augusti. Vi hade i en artikel angående Tidningslitteraturen yttrat den tanke, att densamma endast genom medverkan af Universitetets män kan hinna någon betydenhet. Men då lätt inses, att redaktionen af ett mera omfattande blad redan fordrar sin man, så tillade vi till det anförda, att